

Ma átlépek a vörös óceánt
És poharam merítem belé.
Új bárkát ringat a szentelt vízesés,
Hátszélben a szakadék felé.

Sötét a szív, mint a csend,
Mint a jól ismert fényt hozó szent,
Mint a haraggal vemhes irigység,
Mint a jövőbe vetett reménykép.

Várom, hogy széttárja az Ég a lábait,
Vágyom rá, hogy megtépázzam mások szárnyait,
Vágyam mind elvenni, még többet mi kapható,
Elszédít, megbénít ez a sötét sorsforgató.

A végén kezdi a könyvet a zsebből jósoló,
szavait issza az ittas rongy világ.
Új pap kántál, ilyet már láttál,
a szentség itt megszámolható.

Izzadok, ha álmodom, a valóság szorítja tarkóm,
Ha álmodom, a valóságtól izzadok.
Megizzadok, ha álmodom, a valóság szorítja tarkóm,
Ha álmodom, a valóságtól izzadok